

*Căminul
domnișoarei Látie*

MICHAEL PHILLIPS

Traducere de Mihaela Tocuț-Addy

 CASACĂRȚII

Oradea, 2018

Copyright © 2007 Michael Phillips

Cartea a fost publicată în limba engleză cu titlul *Miss Katie's Rosewood*, la Bethany House Publishers, un imprint al Baker Publishing Group, Grand Rapids, Michigan, 49516, SUA.

Toate drepturile rezervate.

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin editurii Casa Cărții.

Orice reproducere sau selecție de texte din această carte este permisă doar cu aprobarea în scris a editurii Casa Cărții, Oradea.

Căminul domnișoarei Katie

de Michael Phillips

Copyright © 2018 Casa Cărții

OP 2, CP 30

410670, Oradea

Tel./Fax: 0259-469 057; 0359-800761; 0728-874975

E-mail: info@ecasacartii.ro

www.ecasacartii.ro

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
PHILLIPS, MICHAEL**

Căminul domnișoarei Katie / Michael Phillips;
trad.: Mihaela Tocuț-Addy. - Oradea: Casa Cărții, 2018
ISBN 978-606-732-094-7

I. Tocuț-Addy, Mihaela (trad.)

821.111

Traducerea: Mihaela Tocuț-Addy

Editarea: Camelia Luncan

Tehnoredactarea: Vasile Gabrian

Corectura: Timeia Pop

Coperta: Marius Bonce

Creștinilor curajoși, ce gândesc cu îndrăzneală...

și numeroșilor noștri cititori fideli care ne-au scris de-a lungul anilor ca să își exprime recunoștința pentru diferitele moduri în care scrierile mele și ale lui George MacDonald le-au deschis ochii și mintea în privința naturii, caracterului și lucrării lui Dumnezeu.

Într-o lume în care așa-zisa „corectitudine doctrinară” exercită o influență aproape atotcuprinzătoare asupra bisericii, nu toți creștinii apreciază provocările curajoase și sincere aduse sistemului de credință. Neîndrăznind să se avânte în larg, majoritatea se mulțumesc să rămână toată viața la adăpost, pe limanuri teologice sigure, unde fiecare întrebare își are un răspuns prestabilit, transmis de-a lungul anilor drept adevăr de credință prin tradiția dogmatică „strămoșească”. Pentru cei care, găsimdu-se într-un astfel de mediu, aleg să plonjeze în apele mai adânci ale Scripturii, călătoria spirituală va fi adesea una singuratică. Deși există câteva excepții, cărora trupul lui Cristos le datorează enorm, curajul de a examina în mod aprofundat doctrinele învechite nu este nici respectat, nici încurajat de mulți pastori, preoți, lideri spirituali, profesori, directori de editură și predicatori/propovăduitori ai Evangheliei. Cei care se aventurează în aceste ape mai adânci se trezesc de regulă înotând împotriva curentului, luptându-se să țină piept puhoiului dogmatic de pasaje biblice (niciunul *regândit* dintr-o perspectivă modernă) care este revărsat asupra sa. Și, cu toate astea, ei își continuă căutările, însetați să cerceteze temele profunde ale Scripturii și să cunoască astfel mai îndeaproape inima de Tată a lui Dumnezeu.

Acesta este motivul pentru care scriu – să vă încurajez pe voi, cei cutezători, să cercetați mai departe. Reacțiile voastre mi-au confirmat faptul că aceasta este o aventură – deloc ușoară – la care am fost și suntem în continuare părtași cu toții. Și trebuie să ne facem cu toții curaj să mergem înainte! Pentru că singura cale de a ajunge să Îl cunoaștem pe Dumnezeu Tatăl așa cum L-a cunoscut Isus este adâncindu-ne în Scriptură, cu mintea deschisă și inima cufundată în rugăciune.

Să Îl cunoști pe Dumnezeu așa cum este El *cu adevărat*, nu cum Îl prezintă o doctrină sau alta, ci prin *Logos*, natura Lui divină revelată prin Cuvântul Său, și apoi să faci, la fel ca Isus, nu voia ta, ci *a Lui* – acesta este singurul scop cu adevărat important al spiritualității. Cartea de față și călătoria spirituală descrisă în ea vă sunt dedicate vouă, celor care ați făcut din această cunoaștere adevărată și din ruga de a trăi în ascultare, aidoma lui Isus, dorința cea mai arzătoare și țelul suprem al pribegiei voastre prin viață. Vă mulțumesc din adâncul inimii pentru toate încurajările și susținerea pe care mi-ați arătat-o de-a lungul călătoriei mele. Vă susțin la rându-mi în căutările voastre și vă respect!

Cuprins

Prolog	9
1. Alarmă în miez de noapte	11
2. Tragedie	17
3. În căutarea făptașului	23
4. Pictorul	27
5. La pârau	31
6. Arestarea	35
7. Muștrări de cuget.	41
8. La țară	49
9. În celula condamnatului.	57
10. Mărturisire	63
11. Primul pas.	71
12. Eșafodul	77
13. Cu trenul	79
14. Separare.	85
15. O poveste răscolitoare.	87
16. În ultimul vagon	93
17. Philadelphia	99
18. Dispărută fără urmă	103
19. La Rosewood	107
20. O inițiativă îndrăzneță	109
21. Niște salvatori dubioși	115
22. Îngrijorare	119
23. Vești și secrete	123
24. Un musafir neașteptat.	127
25. O plimbare în fapt de seară	131

26. O schimbare de rău augur	139
27. Îmi iau viața în mâini	145
28. Dincotro bate vântul	149
29. Prieteni noi	153
30. Parfum și probleme	157
31. Pe urmele răpitorilor	161
32. Prea târziu	163
33. Un negru într-un cartier de albi	167
34. În apropiere de Wolf Cove	171
35. Misiunea de salvare	175
36. În așteptare	183
37. Cugetări matinale	187
38. Cei trei bărbați de la Rosewood	191
39. Din nou împreună	195
40. Vechea fermă	199
41. Baltimore	205
42. Lacrimi de despărțire	209
43. Vremea culesului	215
44. Ni se alătură încă un culegător	219
45. O discuție despre viitor	223
46. Altercația	231
47. Semințe spirituale	239
48. Sam Jenkins	251
49. Herb Watson	255
50. Oferta	257
51. Consfătuire	261
52. Strădanii deznădăjduite	267
53. Alertă	271
54. O decizie grea	277
55. Rămas-bun	283
56. Înfruntarea	287
57. La foc de tabără	291
58. În Nord	299
59. Bine-veniți	307
60. Un nou început	311
61. Restul vieții noastre	323
Epilog: Depănând amintiri	335
Despre autor	339

Prolog

Trecuserăm prin multe împreună, Katie și cu mine. Din două străine, ajuns-am încet-încet a ne socoti două surate ce se luptă să răzbească singure prin greutateți, ca mai apoi să aflăm că suntem, de fapt, verișoare.

Mai presus de toate, însă, eram prietene. Iar asta însemna mai mult ca orice altceva pe fața pământului.

De acum, cea mai bună prietenă a mea, Kathleen Clairborne, și eu, Mary Ann Daniels – sau Katie și Mayme, cum ne spuneam noi una alteia – aproape că eram, chit că parcă îmi venea greu s-o cred, două femei în toată firea. Eu, bunăoară, împlinisem 20 de ani, or la vârsta asta privești lucrurile un pic altfel decât la 14–15 ani, câți aveam Katie și cu mine când ne-am cunoscut, în primăvara lui 1865, imediat după război. Acum eram în anul 1870. Sudul se schimbase și situația devenea din ce în ce mai periculoasă.

După cum vă zisei, eu aveam 20 de ani, iar Katie, 19. Ne iubeam căminul din Carolina de Nord, plantația Rosewood din comitatul Shenandoah, dar tatăl meu, Templeton Daniels, și fratele lui, Ward, care erau totodată și unchiul lui Katie, ne îndemneau să ne gândim la viitorul nostru. Sora lor, Nelda, ne făcuse o vizită la Rosewood cu ceva vreme în urmă, prilej cu care ne invitase să îi facem și noi o vizită în Nord. De atunci ne mai trimisese și câteva scrisori în care ne vorbea despre pensionul de fete din Philadelphia unde, spunea ea, am putea primi o educație la care niciuna dintre noi nu ar fi putut visa odinioară.

Nu că tata sau unchiul Ward ar fi ars de nerăbdare să ne vadă plecate. Dimpotrivă. Dacă ar fi fost după dânsii, am fi rămas laolaltă cu toții în veci pururi. Totuși, își doreau ce era mai bine

Respect pentru oameni și cărți

pentru noi, chiar dacă asta însemna să părăsim o vreme plantația ca să ne urmăm studiile în Nord. Conștienți fiind că vremurile se schimbă și că, odată cu ele, se lărgesc orizonturile atât pentru femei, cât și pentru cei de culoare, nu voiau să ne refuze nicio oportunitate de a duce o viață cât mai împlinită.

Chiar dacă gândul de a sta despărțiți nu îi surâdea niciunui dintre noi, în cele din urmă Katie și cu mine am ajuns la concluzia că tata, unchiul Ward și mătușa Nelda aveau pesemne dreptate și că s-ar cuveni să vedem ce au de oferit școlile din Nord unor fete ca noi, trecute deja de vârsta copilăriei. Dacă nu profitam repezitor de șansa asta, în curând avea să fie prea târziu. După ce îți întemeiezi o familie, nu mai ai, vezi bine, cum să te îndeletnicești cu învățătura.

Logodnicul meu, Jeremiah Patterson, muncea în Nord, nu foarte departe de locul în care trăia mătușa Nelda – un motiv în plus să îmi doresc să mă duc acolo. Nu îl mai văzusem de șase luni, de când plecase, imediat după ce Henry, tatăl lui, se însurase cu Josepha, bucatăreasa și prietena noastră. Unde mai pui că Robert Paxton, prietenul lui Katie, numai ce se mutase în Hanover, Pennsylvania, localitate aflată la rându-i nu foarte departe de Philadelphia.

Așa că am hotărât să luăm trenul spre Nord și să stăm la mătușa Nelda vreo trei-patru săptămâni, prilej cu care aveam să vizităm școala din Philadelphia, să vedem dacă ne place acolo – și, speram noi, să aranjăm o întâlnire cu Jeremiah și cu Rob.

Am stabilit să plecăm în mai.

Chiar și fără ajutorul lui Jeremiah, lucrând cot la cot toți șase (tata, unchiul Ward, Henry, Josepha, Katie și cu mine), săptămănerăm deja bumbacul, ba chiar izbutiserăm să însămânțăm cu zece acri mai mult decât în anul precedent. Așa că puteam pleca liniștite. În lipsa noastră, bumbacul avea să crească sub razele soarelui și, până să vină vremea culesului, noi fi-vom deja de mult acasă. Aveam, vezi bine, nevoie de o recoltă bogată, căci de un an, doi încoace ne cam înglodaserăm în datorii.

Așa ne făcuserăm noi socoteala.

Ei, dar socoteala de acasă nu se potrivește întotdeauna cu cea din târg...

1

Alarmă în miez de noapte

Călărețul singuratic gonea nebunește prin noapte.

Din fericire pentru calul său, razele lunii luminau îndeajuns drumeagul pustiu cât să vadă calea. Nu putea încetini. Trebuia să ajungă acolo până nu era prea târziu. De asta depindeau mai multe vieți – și propriul său viitor.

Nu se mai lipise somnul de el – așa îi ajunsese la urechi întreaga urzeală. Altminteri probabil că ar fi dormit liniștit, fără a bănuși măcar ce se pune la cale.

La scurt timp după miezul nopții, îl deșteptase ceva – soarta, o presimțire lăuntrică sau poate glasul lui Dumnezeu spunându-i să se scoale și să dea alarma. Orice o fi fost, cert e că la un moment dat se trezi brusc din somn, înconjurat de întuneric și de tăcere.

Se întoarse într-o rână, căută pe pipăite un chibrit, aprinse o lumânare și se uită la ceasul de pe noptieră.

12:23.

Oftă și își lăsă capul înapoi pe pernă. *Numai nebunii sunt treji la ora asta.* Totuși, o voce lăuntrică îl îndemnă să se scoale și să arunce o privire prin casă. Se dădu buimac jos din pat, își puse pantalonii și cizmele, luă sfeșnicul și coborî la parter.

De ce anume se temea, n-ar fi putut s-o spună exact. În ultima vreme, se comiseseră în oraș niscaiva furturi mărunte. Deke

Steeves și acoliții lui se țineau mereu de găinării. Dar ce ar avea ei de furat din casa *lui*?

Doar dacă nu cumva...

Îl năpădi o presimțire sumbră.

Amenințările pe care le primise fuseseră cât se poate de clare. Dacă or să treacă de la vorbă la faptă fără a mai aștepta să vadă dacă se conformează ori ba?... Fusesse sigur că n-au să facă nimic dacă nu le dă motiv. Și chiar de i-ar fi refuzat, se îndoise că refuzul său va avea vreo urmare gravă. În fond și la urma urmei, întregul ținut depindea de afacerea lui.

Dar dacă le tălmăcise greșit intențiile?

Inima începu să îi bată nebunește. Temându-se că se punea ceva la cale împotriva lui, ieși afară în noapte și se îndreptă grăbit spre depozit.

Inspectă înfrigurat clădirea, dar nu găsi nimic nelalocul său. Tăcerea în care era cufundat întregul oraș era străbătută când și când doar de câte un lătrat răzleț de câine. *Imaginația îmi joacă feste*, încercă el să se liniștească. *Totul este în cea mai mare ordine.*

Spunându-și acestea, porni înapoi către casă.

Brusc, un zgomot tulbură tăcerea nopții... pași grei ce înaintau bocănind de-a lungul străzii la câteva clădiri distanță.

Suflă repede în lumânare și se strecură înapoi, lipindu-se de zidul depozitului.

Judecând după zgomot, păreau să fie doi inși. *Oricine or fi, se îndreaptă încoace.* Așteptă la adăpostul tenebrelor.

— ... au zis că ne-om întâlni cu toții la ora 1..., spuse în șoaptă unul dintre bărbați când trecură pe lângă depozit.

Cel care trăgea cu urechea recunoscuse numaidecât vocea. Cunoștea practic toată suflarea din urbe, dar nu știa că și *el* este implicat. Gruparea asta blestemată avea pesemne mai mulți membri decât își închipuise.

Se luă tiptil după ei, căznindu-se să le deslușească vorbele.

— ... de ce în noaptea asta?

— Au primit destule avertismente... E timpul să trecem la fapte...

De pe o altă străduță, li se alătură un al treilea, care ducea sub braț ceva alb.

— ... caii?

— O aduce McSimmons destui din herghelia lui. Ca să nu trezim întregul oraș.

— ... ne întâlnim în capătul nordic al orașului.

— ... Sam a zis că...

— ... așa am auzit și eu... s-a săturat să...

— În noaptea asta, are să se lase cu vărsare de sânge... Până la dimineață...

— ... o să se aleagă scrumul de conac.

Ascultătorul auzise destul. Se întoarse grăbit acasă. Știa prea bine despre care conac vorbeau. Nu era sigur dacă va putea ajunge acolo la timp ca să-i salveze pe cei ai casei și să prevină vărsarea de sânge.

Dar trebuia să încerce.

Cinci minute mai târziu, după ce își adunase în grabă o seamă de acte din birou, își înșeuă deja calul pe întuneric. Avea să ia drumul spre sud, după care va face un ocol înapoi spre nord, nădăjduind să treacă neobservat.

Gonea mai departe prin noapte.

După socotelile lui, părăsise orașul pe la 12:40. Asta însemna că le-o luase înainte cu cel puțin douăzeci de minute. Unde mai pui că organizarea unui grup de 15–20 de inși ia ceva vreme. Unii probabil că aveau să ajungă cu întârziere la locul de întâlnire. Iar distanța de zece kilometri până la plantație aveau s-o străbată mai încet decât el, ca să nu fie detectați. Una peste alta, va avea probabil un avans de 40 de minute față de ei, dacă nu chiar o oră întregă.

Cum să își trezească prietenii din somn fără a sfârși cu un glonț în cap e o întrebare pe care și-o puse abia când se apropie de destinație.

Cumpănind chestiunea, conchise că n-avea niciun rost să irosească timpul cu subtilități. Situația era disperată. Fiecare

secundă conta. Cei ai casei trebuiau să se trezească și să plece de acolo cât mai repede cu putință. Nu era cazul să își facă scrupule în privința bunei cuviințe.

Când ajunse la plantație, încetini. Nu tu zgomot, nu tu o lumină aprinsă.

Ei bine, își zise el, dacă tot am venit până aici... nu mai e cale de întoarcere.

Își mână calul în curtea dintre șură și casă, apoi își scoase pușca și trase scurt două focuri în aer.

În vreme ce ecoul împușcăturilor se stingea, câinii lătrau, iar animalele din grajd nechezau și mugeau de mama focului, se aprinseră felinare și răsunară strigăte de alarmă în toată casa.

— Treziți-vă! strigă călărețul spre ferestrele de la etaj, unde apăruseră câteva lumini. Sunt eu... Watson! Templeton... Ward... trebuie să vă vorbesc!

Se întredeschise o fereastră și Ward Daniels își iți capul afară, cu pușca la ochi.

— Cine-i acolo? strigă el.

— Daniels... sunt eu, Herb Watson! răspunse vizitatorul. Coborâți amândoi, și tu, și frate-tău... trebuie să vă vorbesc. Nu-i vreme de pierdut. Au să atace... au să atace în noaptea asta!

Ward își trase capul îndărăt și închise fereastra. Peste un minut, ambii frați pășiră pe veranda din fața casei, Templeton venind dinspre șură, cu un felinar în mână, iar Ward, înarmat cu pușca.

— Ce te apucă, Herb, să vii aici în miez de noapte și să faci asemenea târăboi? Îl luă Templeton în primire. Ai să bagi lumea în sperieți.

— Mda, poate că a fost o greșeală să trag cu pușca, zise Watson. Sper că sunt încă destul de departe și nu m-au auzit. Dar trebuia să vă trezesc – n-avem timp de pierdut... Au și pornit-o încoace! Trebuie să ne mișcăm repede. Trebuie să plecați de aici, cu toții.

— Crezi că situația e chiar atât de gravă? întrebă Ward.

— I-am auzit pe câțiva dintre ei când se duceau la întâlnire cu Sam, Bill și ceilalți. Sunt chitiți să omoare pe cineva în noaptea

Respect pentru oameni și cărți

asta și să vă ardă casa din temelii. Spuneau că o să se lase cu văr-sare de sânge și că, până la dimineață, n-o să mai rămână decât scrumul din casă. Cică Sam a dat ordinul – că v-a dat destule avertismente și s-a săturat să bată toba la urechea surdului.

Cei doi frați se uitară unul la altul. Tonul imperios al prietenului lor le dădea clar de înțeles că vorbește cât se poate de serios.

– Nu putem da pur și simplu bir cu fugiții, spuse Templeton. Ce se va întâmpla cu tine? Și cum rămâne cu discuția pe care am purtat-o data trecută? Acum n-avem timp să întocmim actele. Și orișicum, ce rost ar avea, din moment ce vor să dea foc casei?

– M-am gândit la asta pe drum încoace, zise Watson. Dacă vă învoiți, putem rezolva chiar acum chestiunea. Am adus cu mine câteva acte preliminare. Atâta vreme cât le iscălim cu toții, or să aibă valoare legală. Va trebui să vă încredeți că o să vă dau toți banii care vi se cuvin, de îndată ce am să pun la socoteală și bum-bacul pe care l-ați recoltat.

Templeton căzu câteva clipe pe gânduri, apoi slobozi un oftat.

– Nu prea avem de ales, Herb. Și, chiar de am avea, tot ne-am încrede în tine. Te-ai dovedit a fi un prieten de nădejde și un om de onoare. Iar acum ți-ai pus viața în primejdie ca să ne salvezi pe noi. Așa că ai, probabil, dreptate... pesemne că a sosit, în sfârșit, timpul.

– A sosit fără doar și poate.

– Nu-mi surâde ideea de a te lăsa să îi înfrunți singur. Am avea mai multe șanse dacă am rămâne cu toții...

– Uite ce e, Templeton – dacă indivizii ăștia dau cu ochii de oricare dintre voi, *niciunul* dintre noi nu va mai avea vreo șansă de scăpare. Singura cale de a salva plantația este să fiți cu toții plecați pe când or să ajungă ei aici. Sunt prea mulți ca să le puteți ține piept. Ne-ar încercui și nu le-ar lua nici cinci minute să incendieze casa și șura.

– Ne-am putea ascunde în pădure.

– Acela e primul loc în care s-ar gândi să vă caute. N-au să-mi dea crezare până n-or să scormonească întreaga plantație. Haideți, hotărâți-vă – v-am spus că se îndreaptă deja încoace!

Templeton se uită iar la fratele său. În momentul acela, doi tineri își făcuseră apariția dinspre fostele colibe ale sclavilor. Unul era negru, celălalt alb. Acesta din urmă avea în mână un revolver Colt 45. Auzind împușcăturile și gândindu-se la ce-i mai rău, cei doi veniseră fuga să vadă ce se întâmplă.

— E în regulă, băieți, e doar domnul Watson.

— Mă bucur să te văd, Jeremiah, îl salută Watson pe tânărul de culoare.

— Așijderea, dom' Watson, răspunse acesta, strângându-i mâna.

— Ne aflăm în mare pericol, băieți, interveni Templeton. Trebuie să trezim pe toată lumea și să plecăm cât mai iute de aici. Ward, tu condu-l pe Herb înăuntru și pregătește actele. Herb, ai să găsești tu formularea potrivită. Eu urc la etaj după fete. Jeremiah, voi doi duceți-vă după Henry și Josepha. Spuneți-i Josepheii că avem nevoie de cafea – multă... și tare. Haideți, să-i dăm zor!

Între timp, la periferia orașelului Greens Crossing, optsprezece bărbați încălecau pe cai și își trăgeau peste cap și umeri mantii albe cu glugi, confecționate din cearșafuri. Toți călăreții erau înarmați cu torțe făcute din cârpe înmuiate în petrol lampant, pe care aveau să le aprindă când vor fi ajuns mai aproape de destinație.

Pe lângă torță, fiecare ins avea și o armă. În această noapte, nu fusese invitat să li se alăture niciunul care să nu fie pregătit să o folosească.

Tragedie

În vreme ce alerga prin noapte cu pistolul în mână împreună cu tovarășul său de culoare, deși era nou-venit acolo, tânărul alb știa la fel de bine precum toți cei ai casei că primejdia era una cât se poate de reală. Chiar dacă nu îl mai văzuse până atunci pe domnul Watson, trecuse prin destule situații tensionate ca să recunoască încordarea și spaima din vocea bărbatului.

Nu era prima oară când se confrunta cu pericolul. Știa că uneori pericolul are un final tragic. Știa însă și că din tragedie poate înflori o nouă viață. Trecuse și el printr-o asemenea renaștere spirituală, chit că drumul până la ea fusese unul spinos, marcat de lacrimi și jale.

Până și faptul că acum ținea un pistol în mână se număra, pe lângă neașteptata înflorire a vieții, printre rezultatele nebănuite ale acestei căi născute din suferință. Nici cu gândul n-ar fi gândit odinioară că arma va deveni unealta profesiei sale. Pentru el, pistolul era însă un instrument al păcii, menit să fie folosit spre a salva, nu a lua vieți.

Spera că în această noapte nu va fi nevoit să-l folosească. Totuși, la o adică, avea să-l folosească fără să pregete pentru a apăra familia de la Rosewood, ce îi devenise atât de dragă.

Calea care îi purtase pașii până aici fusese una neprevăzută, pe care n-ar fi ales-o niciodată din proprie inițiativă, dar pentru care ajunsese să îi mulțumească, în adâncul inimii, lui Dumnezeu.

Cum alergau ei prin întuneric spre noua casă, gândurile îi zburară fără să vrea la sora lui, la cum se jucau și se fugăreau ei în copilărie, până hăt după asfințitul soarelui.

Cu imaginea ei în minte, îl năpădiră amintirile...

— Jane... Robert, le strigă mama lor de pe verandă. S-a lăsat în întunericul. E vremea să veniți în casă.

Ei, dar ți-ai găsit! Gemenii își văzură de joacă de parcă nici n-ar fi auzit-o. Robert o zbughi la fugă, iar Jane, mai mare cu 20 de minute și căpetenia incontestabilă a tandemului, *țuști!* după el pe strada lată de oraș pe care se afla casa lor, alături de biserică. Fie că trăiesc la țară, fie că trăiesc la oraș, că sunt înconjurați de bogăție ori de sărăcie, copiii au darul de a preface orice loc de pe fața pământului într-un univers al jocului. Pentru cei doi gemeni și prieteni nedespărțiți, orașul aglomerat, cu șirurile sale de case, beciul bisericii din vecini și podul propriei lor case constituiau, bunăoară, un izvor nesecat de bucurii și de aventuri.

— Jane, Robert! îi strigă iar mama lor.

În cele din urmă, cursa luă sfârșit, câștigată ca de obicei de Jane, iar cei doi copii dădură fuga, transpirați și chicotind voioși, în căldura luminoasă a casei parohiale.

Ce repede au trecut anii...

Deși erau gemeni, la vârsta de 13 ani, Jane arăta de 15, iar Robert de 11 ani. Se apropiau amândoi de pragul maturității. Sora lor mai mare, Rachel, era deja o tânără domnișoară, curtată de un ofițer din armată. În felul lor copilăresc, Robert și Jane erau conștienți de conflictul ce creștea în sânul națiunii, dar erau prea tineri ca să înțeleagă implicațiile sau ramificațiile politice, ale predicii rostite de tatăl lor în 1860, care avea să le schimbe viețile patru ani mai târziu.

Faptul că Maryland era *aproape* în Nord, fiind cel mai nordic stat din Sud, conta prea puțin. Era un stat sudist și, ca atare, sclavagist, în care menținerea sclaviei era susținută cu înfocare. Iată de ce reacția enoriașilor nu fu deloc favorabilă când pastorul lor, împreună cu doar o mână de alți pastori evanghelici

din Sud, denunță ferm instituția sclavajului. În săptămâna care urmă fatidicei predici, se porni o mișcare pentru înlăturarea lui din funcție. Totuși, lucrurile nu luară amploare, căci pastorul era respectat și iubit chiar și de către cei care nu erau de acord cu el.

La treisprezece ani, Robert era destul de mare ca să admire curajul tatălui său. La câteva zile după slujbă, când protestele congregației erau în toi, anunță că avea de gând să îi calce pe urme în slujire.

La predică asistase și un bărbat ai cărui ochi scăpăraseră de mânie la auzul celor spuse de pastor. După slujbă, acesta părăsise însă biserica și uitaseră cu toții de el.

Nu bănuia pe atunci niciunul dintre ei că predica din ziua aceea avea să îi schimbe viața nu doar acestuia, ci și tânărului Robert.

În ceea ce îl privește pe fiul pastorului, dorința sa de a sluji în biserică nu era un simplu capriciu de copil. Robert începuse să citească Biblia, iar în următorii doi ani se devotă serios studiului, citind cărți teologice și urmărind cu mare interes carierele celor mai iluștri evangheliști contemporani. La 16 ani, ținu prima sa predică, urcând la amvon în locul tatălui său într-o duminică în care acesta era plecat din urbe. Întreaga congregație fu impresionată, ba chiar nișel uluită de maturitatea pe care o vădea deja tânărul în gândire.

Totuși, odată cu rapidul său progres spiritual și intelectual, acestuia începură să-i încolțească, nevăzute, în suflet mândria și ambiția tinereții – semințe care vegetează în fiecare individ, dar care cresc cel mai viguros în cei înzestrați. Tânărul Robert nu își dorea pur și simplu să se facă pastor; visul lui era să devină un pastor *mare*. Aspirațiile lui creșteau pe măsură ce i se adânceau cunoștințele despre doctrina evanghelică. În tot acest timp însă, era prea puțin conștient de propria-i fire căzută și păcătoasă. Și, chiar de credința îi era cât se poate de reală, ea nu fusese încă trecută prin încercările vieții și îi lipsea deci smerenia ce izvorăște din eșec și din îndoiala de sine. Obținea totul ușor, era admirat de toată lumea, și astfel mândria își întindea subtilele-i tentacule, punând tot mai mult stăpânire pe caracterul său.